

Jeg tror ogsaa, den højtærede Finansminister noget glemmer, at netop disse Mennesker, der staa med en Indtægt af et Par Tusinde Kroner og lidt mere, i ikke helt ringe Grad ere dem, der nu rammes meget haardt af de store kommunale Byrder i vore Købstæder. Ogsaa dette er en Grund til ikke at gaa alt for glubsk frem overfor dem, vel at mærke, naar man ikke derved lægger Byrderne over paa dem, der have endnu mindre Indtægter, men derimod lægger tilsvarende Byrder paa dem, der have højere Indtægter og ere saa meget, meget bedre stillede. Thi denne halve Snes Tusinde Mennesker, der her er Tale om, er dem, der gennemgaaende have en Indtægt af 20,000 Kr. om Aaret eller deromkring, men dem, der ere nede paa 7,000 Kr., ramme vi ikke i nogen næneværdig Grad. Det er kun dem, der ere højst oppe, og det forekommer mig at være den billigste og retfærdigste Fremgangsmaade, man i saa Henseende kan anvende.

Maa jeg hertil knytte en Bemærkning om Forsvarsskatten. Den Diskussion, som har fundet Sted, giver mig det Indtryk, at det er haabløs Gerning at begynde at forsvare den Opfattelse, at Forsvarsskatten staar urørt, hvis den Skatteskala, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, gennemføres. Det kan ikke bestrides, at medens der tidligere sattes Skel ved 3,000 Kr., og derfra begyndte den nye Skattebyrde, som er bleven Følgen af den nye Forsvarsordning, saa flyttes dette Skel nu ned omkring ved 2,000 Kr. og lidt lavere i mange Tilfælde. Dermed forsvinder Betydningen af det, der i den Henseende skete i 1909, og Forsvarsskattens Gennemførelse i 1909 kommer til at staa afklædt alle de ædle Motiver, hvormed den den Gang blev forsynet som et ydre Agitationsmiddel til at gennemføre Militærløvene. Jeg tror ikke, man kommer bort fra det, og den Tilslutning, som dette har fundet fra anden Side, som ikke tilhører os, beviser ogsaa, at det er vanskeligt at bestride, hvad vi paa det Punkt have hævdet.

Endelig vender jeg mig til det, som egentlig for mig har været det mest paa-faldende ved disse Dages Diskussion med den højtærede Finansminister. Det er de almindelige politiske Udtalelser, som den højtærede Finansminister har fremsat om Folketingets Stilling til Landstinget, om Landstingets Magtstilling overfor Regering og Folketing. Jeg skal ikke beskæftige mig med Landstingets Magtstilling overfor den almindelige Lovgivning, Skattelovgivning og lignende, men holde mig udeluk-

kende til det, der for mig er Kærnepunktet, nemlig Landstingets og Folketingets Stilling til Finansloven. Den højtærede Finansminister har herom fremsat den Opfattelse, at man i Danmark ikke kunde siges at være naaet dertil, at vi kunde vente at undgaa alvorlige Finanslovskonflikter mellem Landsting og Folketing, som kunde være vanskelige at komme over. Den højtærede Finansminister appellerede paa dette Punkt — under en Omtale af Forholdene i England — til min historiske Opfattelse, ligesom jeg ved en og anden Løjlighed har tilladt mig at appellere til hans videnskabelige Anskuelser. Men jeg kan ikke give ham Ret med Hensyn til hans historiske Vurdering af Parlamentarismens Udvikling. Den højtærede Finansminister sagde, at Forholdet maatte dog være et helt andet i England, hvor man gennem Aarhundreder havde haft Parlamentarisme, end her i Danmark, hvor den er ganske ny. Man kan nu strides om, hvor længe man har haft Parlamentarisme i England, en virkelig anerkendt Parlamentarisme kan ikke føres længere tilbage end til 1834, men den var ganske vist forberedt gennem lange Tider i England. Men jeg kan ingenlunde anerkende dette, at fordi England har haft en saa lang Periode til at bygge sin Parlamentarisme op, skulde de Fastlandsstater, der i det 19de og 20de Aarhundrede ere gaaede over til det parlamentariske System, behøve en tilsvarende meget lang Periode til en Udvikling af Parlamentarismen. Hvis den højtærede Finansminister kaster Blikket ud over de Lande, hvor det parlamentariske System har sejret, vil han vistnok være paa det rene med, at alle Vegne, hvor det er trængt igennem, har det fæstnet sig meget hurtigt. Da det indførtes i Belgien efter Belgiens Løsrivelse fra Holland, sejrede det med eet Slag, og det har ikke været bestridt siden. Siden 1848 har det samme System været herskende i Holland og ikke været bestridt. I Frankrig har det været saaledes, at siden Parlamentarismen sejrede i 1877, har ikke noget Menneske drømt om at bestride den, og jeg havde unægtelig næret den Opfattelse, at vi i Danmark siden 1901 stod paa et saadant Standpunkt, at den fulde Parlamentarismes Sejr her i Landet i hvert Fald ikke skulde blive bestridt af nogen Minister, der stod som Udtryk for Folketingets Flertal.

Den højtærede Finansminister fremhævede Underhusets meget store Magt i Forhold til det danske Folketing. Naturligvis er der mere Magt i det engelske